

Şiir Çağırdı Beni Gün Ve Gece

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Mayıs 2021

Her düş'ün özeti sensin öznesi de ruhun ve istimlak edilmiş o tutulmuş nutkun soytarı sessizliği elbet duvağıdır gecenin yazdıklarım en çok da yaldızlı yolu mevsimin bense şerh düştüğüm güncenin mazhar olduğu tek heceden çıkıp da yola kaykıldığım aşkın detone yalnızlığında çaputlar bağladığım kadar sazi olmayan bir aşık gibi derlediğim sözlerden inşa ettiğim dünyama verip veritirdiğim en sert rüzgar.

Gecede doğdum ben.

Bendim güne gebe.

Gündü hüznüme tek çare.

Çare olan yine bendim içimde aşamadığım bentlere.

Hüznün karesi ile çarpıldım ve sığamadım sayfaya:

Yeltendim sonra roman olup kendimi yazmaya.

Yazdım da yazdım oysaki azgın olandı yazgım elbet içerlediğim kimse hala saklı tutarken dualarımda bir nebze de olsa sevmekti son arzum: ilkini ise sakın sorma.

Rüyalarım renk değiştirdi.

İnsanlarsa ağız değiştirdi.

Bense hüznümü yıkadım aşkla ve safkan yüreğimle saf tuttum sağda solda.

Gezindiğimdi gece gezdiremediğim içim seyyah bilmece.

Hükmedendi Mevla ve işte defalarca aşkla doldum taşım.

Ant içtiğimdi doğruluk ve nüvesi ikram edilen onca acı açılındıramadığım bir pencere ki efkârın rüzgârı esti de esti hala içimdeki şifreyi çözemedim.

Hazandım.

Kimilerine göre sazan.

Sancılandım bir şiire ve şiir çağırdı beni gün ve gece.

Arsızdı ruhum ve kalemim elbet kale alınmadığım kimi zaman: mümkün müydü alınmamak ve salındım kendimce bir şiirden ötekine.

Ulaşılmazdı kimi insan kimisi kindar.

Sevdim sadece dindar rüyalarımı ve dini bütün istemez miydim kabul görmek O'nun katında hele ki kabul görmediğim cihanın eşrafı verip veritirirken anbean.

Hüzündü sarkaç.

Yalnızlık idi giyindiğim mizaç.

Düşünde iklimin sefil bir güldüm: güldüğüm kadar güldüremediğim kimse bazen küllerimde açan binlerce hece ve solmaya muktedir ne zaman ki kalem küsse içimdeki sefile.

Bıçkındı mevsim...

Ah, yapraklarım ve dikenlerim.

Bitkindim ve içinde yürüdüğüm o dehliz:

Elbet bir ara yol bulamadım.

Ana yoldan ayrılmak mı? Ya tali olan diğerleri?

Tabii olduğum ömrün karesi ve hüznün bildirgesi elbet çatlak kaşlarında elemim giyindiğim şunca söylene dillendirdiğim en çözümsüz bilmece.

Dilemması yüreğin bozguna uğradığım.

Şehla gözleri göğün hani bata çıka yürüdüğüm şu yol misali.

Yoldan çıkmadım çıkamazdım ve çıkamadım da bir o kadar işin içinden ve çaldırdığım yüreğimde saklı tuttuğum onca gizli reçetesi elbet şiirdi şifam ve sevgim ve semiren sözcüklerim ve sezilerim de düşmek bilmedi yakamdan hele ki iki yakam ancak bir şiirde bir araya gelirken özendiğim sevdalı şehir ve konduğum bir yakanın yankısı duyulmazken diğer yakanın sakinlerinden elbet duyulmadığım kadar da sakin kalamadım kapıldığım rehavete söylendim ve anladım ki mutluluk bir rivayetti...

Belki de bir emanet hani duygularımı teslim ettiğim o şehir efsanesi kaç vakte kadar kalacaktım ki olduğum yerde?

Hüzne biat ise gece gün dediğin ne ki? Mademki üzümü yemiştin bana ne bağından? Lakin durmadım ve dönendim yine de bulamadım ne bağı ne bağcıyı belli ki çöreklenen üzüm çekirdeklerinden ibaretti içimdeki çerçöp öyle ya duyguların ardında bıraktığı ne ki?

Belki bir yenilgi belki yanığı ve ağırdan aldım hem hayatı hem mutluluğu ne de olsa bir kere muhtırası verilmişti ömrün ve kat çıktıkça duygularda can da çıkmadıkça mademki huyum da çıkmayacaktı ve gözden çıkardım nihayetinde elbet ağzımdaki baklayı da.

Revaçta olandı aşk ve mevsim ve bilsem de mutluluğun bir rivayet olduğunu elbet sevdikçe yaklaşacaktım içimdeki ganimete ve beni bana sunan o ki; sevdikçe çözülyordu içimdeki kör düğüm belki de boş yere sevmiyor ve yazmıyordum elbet yazgımın gölgesinde kurumamak adına sevgiyle suladım içimdeki toprağı ve nadasa aldığım neyse bir ömür ve işte kıvançla söylüyordum içimdeki saflığın derecesini ve gözüm asla yüksekte değildi yeter ki ulaşayım o tepeye ki Rabbime sadık ve sevdalı ne de olsa aşkın ilahi olanı güzeldi ve huzura dönük yüzü sevmelerin andıkça Rabbimi sevgiydi meali işte ömrün ve dokunmak sonsuzluğa.

Ne de olsa mutabık kalmak zorundaydım içimdeki rüzgârla ve aşılması o engeller sadece sevginin nazarında açılacaktı kapılar ta ki son kapıya ulaşana değin saklı tutayım içimdeki saf çocuğu ve hüznün direktifinde elimi uzatıp uzatacağım o son kapı ki hakkıyla yaşamak ve sevmenin dışında ulaşmak olası mı Hak kapısına...